

**ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ Γ΄ ΤΑΞΗΣ
ΗΜΕΡΗΣΙΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΤΕΤΑΡΤΗ 18 ΜΑΪΟΥ 2016
ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ:
ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΥ
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ**

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

- A1.** Με ανάλογο τρόπο και οι οικοδόμοι και όλοι οι άλλοι (τεχνίτες). Δηλαδή χτίζοντας με καλό τρόπο σπίτια/ απ' την καλή κατασκευή σπιτιών θα γίνουν καλοί οικοδόμοι, όμως χτίζοντας με κακό τρόπο, κακοί. Γιατί, αν δε συνέβαιναν έτσι τα πράγματα, καθόλου δε θα χρειαζόταν αυτός (ο άνθρωπος) που θα δίδασκε, αλλά όλοι θα ήταν καλοί ή κακοί από τη γέννησή τους/ από μόνοι τους.

Το ίδιο λοιπόν συμβαίνει και με τις αρετές· κάνοντας δηλαδή όσα συμβαίνουν στη συναλλαγή μας με τους άλλους ανθρώπους άλλοι γινόμαστε δίκαιοι και άλλοι άδικοι, ενώ κάνοντας όσα έχουν μέσα τους το στοιχείο του φόβου και αποκτώντας (σιγά σιγά) τη συνήθεια/ συνηθίζοντας να αισθανόμαστε φόβο ή θάρρος, άλλοι γινόμαστε ανδρείοι και άλλοι δειλοί. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και σε σχέση με τις επιθυμίες και την οργή· άλλοι δηλαδή γίνονται σώφρονες και πράοι και άλλοι ακόλαστοι και οργίλοι, οι πρώτοι με το να συμπεριφέρονται με αυτόν το συγκεκριμένο τρόπο στις περιστάσεις αυτές και οι άλλοι με τον αντίθετο τρόπο. Και με ένα, λοιπόν, λόγο, τα μόνιμα στοιχεία του χαρακτήρα μας (οι έξεις) διαμορφώνονται από την επανάληψη όμοιων ενεργειών. Γι' αυτό και πρέπει να προσδίδουμε μια ορισμένη ποιότητα στις ενέργειές μας, γιατί οι έξεις είναι αντίστοιχες προς τις διαφορές που οι ενέργειες αυτές παρουσιάζουν μεταξύ τους / ακολουθούν σύμφωνα με τις διαφορές αυτών.

- B1. «καὶ διαφέρει τούτῳ πολιτεία πολιτείας ἀγαθὴ φαύλης» :**

Ο Αριστοτέλης με τη φράση αυτή (πολιτεία πολιτείας ἀγαθὴ φαύλης) κάνει μία αξιολογική διάκριση των πολιτευμάτων, αφού συνδέει την αξία τους με την αρετή των πολιτών, που κατακτάται με τη συμβολή των νομοθετών. Ο όρος πολιτεία σημαίνει το πολίτευμα, τη μορφή/ την οργάνωση της ζωής των πολιτών. Ο Αριστοτέλης διακρίνει στα «Πολιτικά» τρία είδη ορθών και τρεις μορφές φαύλων πολιτευμάτων (παρεκβάσεις των ορθών), αλλά εδώ δεν αναφέρεται σ' αυτό. Μια πολιτεία θεωρείται φαύλη αν οι νομοθέτες δεν έχουν καταφέρει να θεσπίσουν ορθές αρχές δικαίου και να στρέψουν τους πολίτες στις ηθικές πράξεις, ώστε να γίνουν «ἀγαθοί», ενάρετοι. Δηλαδή η επιτυχία ή η αποτυχία στο «ἐθίζειν» τους πολίτες διαφοροποιεί τα πολιτεύματα σε καλά και λιγότερο καλά.

Οι νομοθέτες, λοιπόν, κάνουν τους πολίτες ενάρετους με την άσκηση, τον εθισμό. Με τις κατάλληλες ανταμοιβές και τιμωρίες ασκούν τους πολίτες σε ενάρετες πράξεις. «Ο Αριστοτέλης πιστεύει ότι ο νόμος θα έπρεπε να ελέγχει όλο το φάσμα της ανθρώπινης ζωής και να επιβάλλει όχι βέβαια την ηθικότητα, αλλά τις πράξεις που αναλογούν σε όλες τις αρετές. Αν ο νόμος μιας συγκεκριμένης πολιτείας εν μέρει μόνο επιτυγχάνει αυτό το σκοπό, αυτό συμβαίνει επειδή αυτός ο νόμος είναι μόνο μια ατελής και πρόχειρη σκιαγραφία (ἀπεσχεδιασμένος) του αυθεντικού νόμου (ὁρθῶς κειμένου) [Ross].

Ανάλογα με την επιτυχία ή όχι του στόχου χαρακτηρίζεται και το πολίτευμα «ἀγαθόν» ή «φαῦλον». Εδώ ο φιλόσοφος υπονοεί ότι η αρετή ή η κακία εναπόκειται στους ίδιους τους πολίτες. Η αποτυχία του «βουλήματος» του νομοθέτη είναι πιθανό να μην οφείλεται μόνο στον προχειρογραμμένο νόμο (ἀπεσχεδιασμένο) αλλά και στην επιλογή του πολίτη (την «προαίρεσιν»).

Το επίθετο «φαῦλος», μάλιστα, έχει διαφορετική σημασία από την κανονική όταν αποδίδεται στην πολιτεία. Δεν εννοεί δηλαδή το κακό πολίτευμα, αλλά το λιγότερο καλό, το κατώτερο. Δεν υπάρχουν εντελώς κακά πολιτεύματα. Η αξιολογική τους διαβάθμιση έγκειται στο βαθμό επιτυχίας της προσπάθειας των νομοθετών να εθίσουν τους πολίτες στην αρετή. Άλλωστε ένα «φαῦλο» πολίτευμα είναι καλύτερο απ' το να μην υπάρχει πολίτευμα (αναρχία), αφού σίγουρα έχει κάποιους κανόνες και αρχές με σκοπό τη διασφάλιση της ευταξίας.

«καὶ διὰ τῶν αὐτῶν καὶ γίνεται πᾶσα ἀρετὴ καὶ φθείρεται» :

Όταν ο άνθρωπος κάνει ηθικές ενέργειες τότε καλλιεργεί την ηθική αρετή, όταν όμως κάνει ανήθικες πράξεις, γίνεται ανήθικος. Ο Αριστοτέλης συχνά χρησιμοποιεί την αντίθεση «γένεσις – φθορά» (γίνεται – φθείρεται), που είναι θεμελιώδης απ' τις απαρχές της φιλοσοφικής του σκέψης. Λειτουργούν μάλιστα οι λέξεις αυτές ως ειδικό λεξιλόγιο. Ο Αριστοτέλης αναλύει αυτό το δομικό αντιθετικό ζεύγμα στο έργο του : «Περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς», όπου δέχεται ότι η φθορά μιας ουσίας ισοδυναμεί με τη γένεση μιας άλλης και το αντίστροφο. Άλλωστε όλα τα όντα και οι καταστάσεις ακολουθούν την πορεία: γένεση – αύξηση – τελείωση – παρακμή – φθορά.

Η προαναφερθείσα φράση, ότι δηλαδή κάθε αρετή γεννιέται και φθείρεται με τον ίδιο τρόπο εκ πρώτης όψεως φαίνεται παράδοξη. Ο φιλόσοφος υποστηρίζει ότι, με την ίδια διαδικασία, δηλαδή με την άσκηση και τον εθισμό άλλοι γίνονται καλοί και άλλοι κακοί. Αμέσως παρακάτω θα δείξει ότι η άσκηση και ο εθισμός δεν οδηγούν πάντοτε σε θετικά αποτελέσματα, αλλά αυτά εξαρτώνται από την ποιότητα και τον εύστοχο τρόπο επιτέλεσης μιας πράξης.

«ἐκ τῶν ὁμοίων ἐνεργειῶν αἱ ἕξεις γίνονται» :

Η λέξη ἕξις παράγεται από το θέμα του ρήματος «ἔχω» (μέλλ.: ἔξω από το θέμα σχε- < hex- < ἔχ- + παραγωγική κατάληξη –σις, η οποία δηλώνει ενέργεια). Αρχικά δήλωνε κατοχή, απόκτηση, την ενέργεια για απόκτηση και κατοχή (πρβλ. τη γνωστή φράση ἕξις δευτέρα φύσις/ *consuetudo secunda natura* = η ιδιότητα που αποκτήθηκε με τον εθισμό είναι μόνιμη και σταθερή, σαν να υπάρχει από τη φύση)-. Αργότερα δήλωνε μια ιδιότητα που την απέκτησε ο άνθρωπος με την επανάληψη μιας πράξης ή με τη συνεχή επίδραση του ίδιου παράγοντα. Είναι η μόνιμη κατάσταση, η ιδιότητα που προκύπτει από συνήθεια ή από άσκηση και με αυτή τη σημασία τη χρησιμοποιεί ο Αριστοτέλης, δίνοντάς της ηθικό περιεχόμενο (ἕξεις είναι τα μόνιμα γνωρίσματα / στοιχεία του χαρακτήρα μας, καλά ή κακά). Η ετυμολογική άλλωστε συγγένεια με τη λέξη «σχῆμα» <σχῆσω <ἔχω + παραγωγική κατάληξη –μα που δηλώνει αποτέλεσμα, εξηγεί αυτή τη σημασία που της αποδίδει ο φιλόσοφος, τη μόνιμη δηλαδή μορφή/ σχῆμα του χαρακτήρα ενός ατόμου, τα μόνιμα στοιχεία του χαρακτήρα που αποκτιούνται με την επίμονη άσκηση.

Συμπερασματικά, οι ἕξεις «γίνονται», δηλαδή βρίσκονται σε διαρκή επανάληψη και εξέλιξη (άρα δεν είναι εκ φύσεως). Ας σημειωθεί ότι εκτός από το ρῆμα γίνονται, και

οι μετοχές «πράττοντες και έθιζόμενοι» εκφράζουν ενέργεια, ενώ ο ενεστώτας και εδώ δηλώνει τη συχνή επανάληψη ενέργειας που βρίσκεται σε εξέλιξη. Επομένως και οι τρεις αυτές λέξεις δηλώνουν και το βαθμιαίο τρόπο απόκτησης της αρετής.

Δεν αρκεί να κάνει κάποιος πολλές φορές μια πράξη, για να αποκτήσει μια αρετή. Πρέπει επιπλέον να φροντίζει να δίνει και κάποια ποιότητα στις ενέργειές του αυτές. Επομένως απαιτείται ισχυρή βούληση, ευθυκρισία, υπευθυνότητα για την ορθή επιλογή και την πραγμάτωση του εθισμού.

Μπορεί η επανάληψη των όμοιων ενεργειών να προκαλεί τις έξεις, στη συνέχεια όμως συμβαίνει και το αντίστροφο, όπως αναφέρεται λίγο παρακάτω στα Ηθικά Νικομάχεια (Β 2, 78), οι έξεις δηλαδή να γίνονται πηγή των αντίστοιχων ενεργειών και έτσι να δημιουργείται ένας κύκλος: Σ' αυτή την περίπτωση, βέβαια, οι πράξεις του ανθρώπου είναι πολύ πιο εύκολες και ποιοτικά πολύ ανώτερες.

- B2.** Στην προηγούμενη ενότητα ο Αριστοτέλης καταλήγει στο συμπέρασμα ότι, αν δεν ήταν απαραίτητη η άσκηση σε κάποια τεχνική δραστηριότητα και στην ηθική αρετή, δε θα ήταν αναγκαία η διδασκαλία και έτσι όλοι θα γίνονταν καλοί ή κακοί από μόνοι τους.

Το «οὕτω» λοιπόν ολοκληρώνει τα προηγούμενα υποδηλώνοντας και αναλογία (ανάλογα με τα προηγούμενα το ίδιο συμβαίνει...), ενώ το καθαρά συμπερασματικό «δή» ανακεφαλαιώνει. Το «καί» εισάγει την προσθήκη του νέου επιχειρήματος. Κατά τη γνώμη του φιλοσόφου, η διαδικασία για την απόκτηση των ηθικών αρετών είναι ανάλογη με εκείνη της εκμάθησης των τεχνών. Όπως λοιπόν ένας τεχνίτης γίνεται γνώστης της τέχνης του με τις συνεχείς ασκήσεις και τον εθισμό, έτσι και ο κάθε άνθρωπος αποκτά την αρετή εκ τοῦ πολλάκις πράττειν, επαναλαμβάνοντας δηλαδή όμοιες ενέργειες (αναλογικός συλλογισμός). Βέβαια, οι όμοιες αυτές ενέργειες πρέπει να έχουν κάποια ποιότητα, ώστε η επανάληψη της ηθικής πράξης να βοηθήσει τον άνθρωπο να διαμορφώσει τα μόνιμα στοιχεία του χαρακτήρα του, τις «έξεις».

Οι καλοί ή κακοί τρόποι δράσης και συμπεριφοράς δημιουργούν καλές ή κακές συνήθειες. Η διαδικασία, επομένως, για την απόκτηση των ηθικών αρετών ακολουθεί την εξής πορεία: καλοί ή κακοί τρόποι δράσης ή συμπεριφοράς " καλές ή κακές συνήθειες " απόκτηση ή όχι ηθικών αρετών.

Προκειμένου ο Αριστοτέλης να κάνει πιο σαφές το παράδειγμά του και πιο αισθητή τη διαπίστωσή του για τη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην ποιότητα των ενεργειών του ανθρώπου και τις καλές ή κακές συνήθειες, που με τη σειρά τους οδηγούν ή όχι στις ηθικές αρετές, χρησιμοποιεί παραδείγματα από την καθημερινή ζωή και απαριθμεί αντιθετικά τόσο ηθικές ιδιότητες όσο και καταστάσεις του θυμικού, συναισθηματικές εκδηλώσεις. Τα αντιθετικά ζεύγη των αρετών και των «κακιών» είναι: δίκαιοι ή άδικοι (στις σχέσεις μας), ανδρείοι ή δειλοί (στα φοβερά, στις επικίνδυνες καταστάσεις), σώφρονες ή ακόλαστοι (στις επιθυμίες μας), πράοι ή οργίλοι (στην οργή μας). Επιπροσθέτως το ζεύγος των αντιθετικών συνδέσμων μεν - δε το βρίσκουμε στο κείμενο τέσσερις φορές. Μάλιστα και με ένα χιαστό σχήμα προσδίδει έμφαση στα αντιθετικά ζεύγη Αντιστοιχίζονται τα δύο απαρέμφατα (φοβεῖσθαι, θαρρεῖν) με τα επίθετα άνδρεῖοι- δειλοί.

Φυσικά, βασική προϋπόθεση είναι αυτός που κάνει τις πράξεις να έχει ορισμένα χαρακτηριστικά: να έχει συνείδηση του τι πράττει (εἰδώς), να έχει επιλέξει τις πράξεις

του (προαιρούμενος) και να κάνει αυτές τις πράξεις μόνιμο, σταθερό και αμετάβλητο τρόπο συμπεριφοράς (βεβαίως και ἀμετακινήτως ἔχειν).

Αξίζει να σημειωθεί ότι η επαναληπτική αντωνυμία που βρίσκεται μέσα στο προθετικό σύνολο «ἐν αὐτοῖς» είναι ουδέτερου γένους και αναφέρεται στα «περί τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰ περί τὰς ὀργάς», όπως και οι προσδιορισμοί «ἐκ τοῦ οὕτως ἄναστρέφεσθαι καὶ ἐκ τοῦ οὕτως»). Θα μπορούσαμε να προεκτείνουμε την αναφορά και στα «ἐν τοῖς συναλλάγμασι, τὰ ἐν τοῖς δεινοῖς», όμως γι' αυτά υπάρχουν ιδιαίτεροι προσδιορισμοί: «πράττοντες», «πράττοντες» και «ἐθιζόμενοι φοβεῖσθαι, θαρρεῖν».

Είναι αρκετά συχνή η χρήση αὐτῶν των ρηματικῶν τύπων (πράττοντες, ἐθιζόμενοι) στη φιλοσοφική σκέψη του Αριστοτέλη και μάλιστα στη συγκεκριμένη χρονική βαθμίδα (ενεστώτα), που δηλώνει επανάληψη. Ο φιλόσοφος υποστηρίζει ότι η συχνή επανάληψη μιας πράξης (πράττοντες) οδηγεί στον εθισμό (ἐθιζόμενοι), που επιτρέπει στον άνθρωπο να αποκτήσει βαθμιαία τις ηθικές αρετές (γίνονται).

Επομένως, στην ενότητα αυτή επισημαίνει πόσο μεγάλη είναι η σημασία της ηθικής πράξης στις διαπροσωπικές σχέσεις, για να αποκτήσει κάποιος την ηθική αρετή: κάνοντας αυτά που κάνουμε στην καθημερινή μας επαφή με τους άλλους ανθρώπους, ἄλλοι γινόμαστε δίκαιοι και ἄλλοι ἄδικοι. Η καθημερινή αυτή συνάφεια/επαφή είναι βέβαια η ζωή μέσα στην κοινωνία και μάλιστα στην πολιτικά οργανωμένη κοινωνία. Η στάση μας σε καταστάσεις που προκαλούν φόβο, οι συναισθηματικές εκδηλώσεις, ο τρόπος διαχείρισης των επιθυμιῶν μας, η συμπεριφορά στις σχέσεις μας, η ποιότητα των ενεργειῶν μέσα στην κοινωνία σ' όλες τις εκφάνσεις της ζωῆς συντελούν στο αν ο άνθρωπος θα αποκτήσει ἢ ὄχι ηθικές αρετές. Είναι, επομένως, σαφές και η κοινωνική διάσταση της ηθικής.

B3. Η σημασία της Ακαδημίας βρίσκεται ακριβώς στο γεγονός ότι ήταν το σημείο συνάντησης σημαντικῶν λογίων της εποχῆς, που διατηρώντας και μέσα στα πλαίσια της Ακαδημίας ο καθένας τη δική του προσωπικότητα, το δικό του επιστημονικό «πιστεύω», προωθούσαν ὅλοι μαζί την επιστημονική ἔρευνα παίρνοντας ο ένας ἀπὸ τον ἄλλο χρήσιμες παρορμήσεις και επιδρώντας θετικά ο ένας στον ἄλλον. Ένας τέτοιος λόγιος τον οποίο είχε την τύχη να συναντήσει ο Αριστοτέλης στην Ακαδημία, όταν ἤρθε να σπουδάσει σ' αυτήν, ήταν ο Εὐδόξος ἀπὸ την Κνίδα. Ο νεαρός, τότε, αὐτός επιστήμονας ήταν ἀπὸ τις πιο προικισμένες προσωπικότητες της αρχαιότητας. Ήταν μαθηματικός, αστρονόμος και γεωγράφος, και ο Πλάτωνας δεν δίστασε καθόλου να του εμπιστευθεί, κατὰ τη διάρκεια της απουσίας του, τη διεύθυνση της σχολῆς του. Δεν ήταν λοιπὸν μόνο τυχερός ο νεαρός Σταγειρίτης που «βρέθηκε», ὅπως εἶπε ἕνας αριστοτελιστῆς των ημερῶν μας, «την πιο κατάλληλη στιγμή στον πιο σωστό τόπο, ἐκεῖ δηλαδή ὅπου υπήρχαν οι κατάλληλοι ἄνθρωποι που θα μπορούσαν να γονιμοποιήσουν με ἕναν εντελῶς ξεχωριστό τρόπο τη σκέψη του βοηθώντας την να απλώσει μέσα σε σύντομο χρόνο τα δικά της φτερά»· πιο σημαντικό θα πρέπει να θεωρηθεί το γεγονός ότι με την απουσία του Πλάτωνα ο Αριστοτέλης είχε, ἀπὸ την πρώτη στιγμή, την ευκαιρία να δεχτεί ἐκείνην ακριβώς την επίδραση που πρέπει να ανταποκρινόταν πολύ αμεσότερα στη δική του ψυχοσύνθεση, την ἀπόλυτα σχεδόν θετική και επιστημονική, την ελάχιστη ὁπωσδήποτε ποιητική (τέτοια ἦταν κατὰ βάση η ψυχοσύνθεση του Πλάτωνα).

B4. γηγενής : γινόμενον/ γίνονται

έσθλός	: έστί
μισαλλοδοξία	: συναλλάγμασι
δέος	: δενοῖς/ δειλοί
στρεβλός	: άναστρέφεσθαι

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

- Γ1.** Μου φαίνεσαι (μου δίνεις την εντύπωση), ισχυρίστηκα (είπα) εγώ, ότι, δηλαδή, λες ικανοποιητική απόδειξη ότι πράγματι, δεν είναι αυτή η τέχνη των λογοποιών (αυτών που φτιάχνουν λόγους), την οποία κάποιος, εάν αποκτήσει, είναι δυνατόν να είναι ευτυχισμένος. και όμως εγώ νόμιζα ότι κάπου εδώ θα φανεί η επιστήμη (η βέβαιη γνώση) την οποία βέβαια από παλιά αναζητάμε. και μάλιστα οι ίδιοι άνδρες οι λογοποιοί (αυτοί που φτιάχνουν λόγους), όταν (κάθε φορά που) τους συναναστρέφομαι, Κλεινία, μου φαίνονται (δίνουν την εντύπωση) ότι είναι πάρα πολύ σοφοί, και η ίδια η τέχνη τους κάπως θεϊκή (θεσπέσια) και υψηλή (μεγάλη). και όμως δεν είναι καθόλου παράδοξο. Είναι λοιπόν, τμήμα (μέρος) της τέχνης των μάγων και λίγο κατώτερη από εκείνη. Γιατί η τέχνη των μάγων αφενός είναι γοητεία και των φιδιών και των αραχνών και των σκορπιών και των άλλων θηρίων (ζώων) και των ασθενειών (ή γοητεύει και τα φίδια και τις αράχνες και τους σκορπιούς και τα άλλα θηρία (ζώα) και τις ασθένειες), αφετέρου αυτή τυχαία είναι και γοητεία και ενθάρρυνση (παρηγοριά) και των δικαστών και των μελών της εκκλησίας του δήμου και των άλλων όχλων (ή γοητεύει και ενθαρρύνει και τους δικαστές και τα μέλη της εκκλησίας του δήμου και τα άλλα πλήθη).
- Γ2.**
ἔφην	: φάτε
κτησάμενος	: ἐκτῶ
τις	: τινῶν
εὐδαίμων	: ὦ εὐδαιμον
ῥῆμιν	: ῥήθη
φανήσεσθαι	: πεφάνθω
πάλαι	: παλαιότερον
κλήσεις	: ὦ κήλησι
τυγχάνει	: τύχοιεν
οὔσα	: ταῖς ἐσομέναις
- Γ3.α. μοι** : δοτική προσωπική του κρίνοντος προσώπου ή της αναφοράς στο δοξαστικό ρήμα «δοκεῖς».
- εὐδαίμων** : απλό επιθετικό κατηγορούμενο που αναφέρεται στο υποκείμενο «τις», μέσω του συνδετικού ρήματος «ἄν εἴη».
- ἦν** : αντικείμενο του ρήματος «ζητοῦμεν» που συντάσσεται με αιτιατική.
- ἐκείνης** : γενική συγκριτική ως ονοματικός ετερόπρωτος προσδιορισμός στο συγκριτικού βαθμού επίθετο «ὑποδεεστέρα». Εκφορά β' όρου σύγκρισης.
- οὔσα** : κατηγορηματική συμπληρωματική μετοχή που αναφέρεται στο υποκείμενο του ρήματος της πρότασης «ή δέ»και συμπληρώνει το ρήμα «τυγχάνει».

- Γ3.β. i.** Είναι επιρρηματική υποθετική μετοχή που παίζει ρόλο επιρρηματικού προσδιορισμού της προϋπόθεσης – υπόθεσης στο ρήμα της πρότασης «άν είη». Έχει υποκείμενο το «τις», γι' αυτό είναι συνημμένη στο υποκείμενο του ρήματος άν είη.
- ii.** Είναι λανθάνων υποθετικός λόγος. Αναλύεται σε υποθετική πρόταση που εκφέρεται με εί + ευκτική: «εί τις κτήσαιο». Έχει ως απόδοση το «άν είη» και σχηματίζει υποθετικό λόγο που δηλώνει «την απλή σκέψη του λέγοντος».
- iii.** Η υποθετική πρόταση που σχηματίζεται εκφέρεται με «εί + ευκτική», διότι ο λανθάνων υποθετικός λόγος που βρίσκεται στην υποθετική μετοχή έχει ως απόδοση τη δυνητική ευκτική «άν είη». Η δυνητική ευκτική ως απόδοση παραπέμπει στην απλή σκέψη του λέγοντος, η οποία εκφέρεται στην υπόθεση με «εί + ευκτική».